

1

Daire

Het wordt opeens licht in de ruimte om me heen. Ik word wakker wanneer Axel me roept vanaf zijn plekje bij de deur.

Hij wacht. Hij geeft me de tijd om bij te komen, om langzaam tevoorschijn te kruipen uit mijn sluimering, voor hij naar mijn bed toe loopt. Zijn komst wordt aangekondigd door zijn zacht zuchtende ademhaling en het gedempte geschuifel van zijn voeten over de gladde kalkstenen vloer.

Zijn stem is een melodie.

Zijn bewegingen een geniale choreografie.

En toch krimp ik ineen als hij naast me staat en voorzichtig een hand op mijn schouder legt. Ik knijp mijn ogen stijf dicht en probeer de droom terug te halen waarin ik me vastklamp aan de herinnering aan Dace' omhelzing. Het gevoel van zijn strelende vingers over mijn huid... de druk van zijn lippen op de mijne... Ik wil me wanhopig graag verliezen in de glinstering van zijn ogen, die als twee caleidoscopen mijn spiegelbeeld duizenden malen reflecteren. Ik verkies de fantasie waarin Dace en ik gelukkig herenigd zijn bij de Betoverende Bron boven de barre werkelijkheid die me wacht.

'Daire, toe. Ik weet dat je wakker bent.' Axel houdt zijn toon

luchtig, alsof hij dit spelletje niet allang zat is. 'Ik wil hier best de hele dag blijven zitten als dat nodig is.' Hij pikt een plekje op mijn matras in en wacht tot ik reageer.

'Je hebt echt engelengeduld,' bijt ik hem toe. Met tegenzin laat ik de droom gaan en accepteer dat het slechts een illusie was. Mijn ogen worden groot als ik Axels bezorgde lavendelkleurige ogen zie. Verrast kijk ik toe hoe de irissen een stormachtige, donkere amethistkleur aannemen voor ze weer even helder en stralend zijn als de dag waarop ik hem voor het eerst echt ontmoette.

De dag waarop we voor het eerst met elkaar spraken en beleefdheden uitwisselden.

De dag waarop hij me in zijn armen sloot en me vliegensvlug meenam, hoog de lucht in. Dwars door een prachtig web dat leek gesponnen van pure zijde en dat toegang bood tot een wereld vol stralend, goudkleurig licht.

Dat was heel anders dan de keren daarvoor, één keer diep onder water, en ook op dat plein in Marokko met zijn bloederige geschiedenis. Toen ik nog naïef genoeg was alles af te doen als toeval.

'Ik ben niet bepaald een engel.' Zijn vingers kammen door de volle blonde plukken die over zijn voorhoofd vallen en in losse golven tot aan zijn wang reiken. Het is een beweging die ik hem al ontelbaar veel keren heb zien maken en toch is het effect niet minder betoverend dan de eerste keer. De platina plukken passen perfect bij zijn huidskleur, die zo bleek, glad en doorzichtig is dat ik – niet voor het eerst – denk dat naast zijn pastelkleurige ogen, zijn porseleinen huid en zijn verfijnde, opvallend engelachtige voorkomen alleen de vleugels en een stralenkrans nog ontbreken.

'Wat dan wel? Een heilige?' De vraag blijft gewichtig tussen ons in hangen. Het klinkt als een grapje, maar is toch een stuk serieuzer bedoeld. Hier in de Bovenwereld is alles mogelijk, en ik wil maar wat graag de waarheid ontdekken rond deze vreemde situatie waarin ik me bevind. 'Of anders misschien een spi-

rituele gids? Mijn spirituele gids, zelfs?

Ik kijk naar hem en denk na over de vragen die ik niet hardop stel: wil hij me genezen of houdt hij me gevangen? Wil hij me redden of voor zichzelf houden?

Als ik zie hoe hij huivert en zijn blik afwendt, weet ik dat hij de gedachten even goed heeft verstaan als de gesproken woorden.

‘En als ik je nou zeg dat ik geen van die dingen ben?’

‘Dan zou ik vermoeden dat je loog,’ zeg ik vastberaden en vol overtuiging. Ik wil laten merken dat mijn wilskracht sterk is, ook al ben ik lichamelijk tot weinig in staat en volledig afhankelijk van zijn bereidheid om mij en mijn verwondingen te verzorgen. Mijn dagen als invalide zitten er echter bijna op.

Hij laat zijn hoofd zakken waardoor zijn blonde krullen over zijn voorhoofd omlaag vallen, langs zijn elegant gemodelleerde neusrug, tot ze terechtkomen bij de perfecte boog van zijn lippen. ‘Aangezien je er met alle geweld een etiket op wilt plakken, zou je mij een Mysticus kunnen noemen.’ Hij strijkt met zijn handen over de helderwitte tuniek die hij altijd draagt.

‘Een Mysticus?’ Mijn toon is even streng als mijn gezichtsuitdrukking.

Hij knikt en bestudeert dan een abstract schilderij van een helderblauw meer in Georgia O’Keeffe-stijl dat aan de andere kant van de kamer hangt. Daarna glijdt zijn blik naar het kleine bad met de glazen tegels waarin ik me vaak baad in een bescheiden wit gewaad terwijl Axel de zeepresten uit mijn haar en van mijn schouders spoelt.

‘Wat is een Mysticus?’ vraag ik. Ondanks een aantal eerdere pogingen is dit meer dan ik tot nu toe heb weten los te krijgen, en ik wil er zo lang mogelijk op doorgaan.

‘Iemand die is ingewijd in de esoterische mysteriën.’ Hij draait zich naar me om, blijkbaar zeer in zijn nopjes met die uitleg, maar dat geldt niet voor mij.

‘Kun je daar wat meer over vertellen of doe je expres zo vaag?’ Ik trek een wenkbrauw op, verbaasd dat mijn sarcasme wordt

beantwoord door een stralende grijns, die begint bij het puntje van zijn kin en helemaal opkruipt tot de willekeurige scheiding in zijn haar. De grijns is zo open, vriendelijk en welgemeend dat het me al mijn wilskracht kost hem niet te beantwoorden.

‘Ik ben expres vaag, dat zal ik niet ontkennen. Maar als deze ondervraging nu voorbij is, kunnen we het dan over jou hebben?’ Hij vat mijn stilzwijgen ten onrechte op als instemming en leunt dichterbij naar me toe. ‘Hoe voel je je?’ Hij kijkt me nauwlettend aan met een bezorgde blik en een koele hand beweegt van mijn voorhoofd naar mijn wang, op zoek naar tekenen van de koorts en de rillingen waardoor ik geveld werd sinds ik op deze plek ben aangekomen.

‘De ondervraging is nooit voorbij. Dat zou je nu wel moeten weten.’ Ik maak me los van de aanraking en doe mijn best ernstig te klinken en te kijken, vastbesloten in elk geval nog een paar vragen beantwoord te krijgen. ‘Wat is een Mysticus precies?’

Hij sluit zijn ogen en zegt zuchtend: ‘Ik vrees dat het omvangrijker is dan een mens kan begrijpen.’

‘Probeer het eens.’ Ik frons. Ik kijk kwaad en ben van plan net zo lang te wachten tot hij een normaal antwoord geeft. Maar het enige wat ik te zien krijg is Axels grijns. ‘Toe nou, Axel,’ smeed ik. ‘Waarom vertel je me niet wat het betekent? Is iedereen in de Bovenwereld een Mysticus? En zo ja, waar zijn ze dan? Waarom heb ik al die tijd dat ik hier ben nog niemand anders gezien dan jou?’

Hij kiest voor stilte, waardoor de vragen tussen ons in blijven hangen.

‘Goed dan.’ Ik blaas gefrustreerd mijn adem uit. ‘Maar denk nou niet dat ik het hierbij laat. Je kunt nu ontwijkend antwoorden, maar ik kom er uiteindelijk wel achter. Je bent niet de enige die koppig kan zijn.’ Ik doe mijn best zijn aantrekkelijke charme te negeren, maar het heeft geen zin. Zelfs als hij niet glimlacht, zijn hand onzeker door zijn haar laat glijden of een van die andere geoeffende maniertjes uit het *Handboek van ontwapenende gebaren* laat zien, straalt hij zo’n ontzettende hoeveelheid vrien-

delijkheid, welwillendheid en zeker ook charisma uit dat het niet lang duurt voor ik het moet opgeven. ‘Maar omdat ik best wil samenwerken – en van dat concept kun je trouwens nog iets opsteken – zal ik jouw vraag beantwoorden door te zeggen dat mijn koorts eindelijk is gezakt.’

Ik zie zijn hand omhoogkomen van zijn schoot naar mijn wang en weer terugvallen. Het blijft fascinerend hoe zijn bewegingen een schitterende sluier van licht weten te werpen zonder enige vorm van schaduw of duisternis.

‘En mijn geheugen keert ook weer terug,’ voeg ik eraan toe. Ik zie een flits van bezorgdheid over zijn gezicht schieten en hij wendt zijn blik weer af naar het schilderij.

‘En wat onthullen die herinneringen precies?’ vraagt hij zacht en onzeker zoals ik hem nog nooit gehoord heb.

Ik aarzel en moet even nadenken over mijn antwoord. Enerzijds wil ik doen alsof ik meer weet dan het geval is – al is het maar zodat het lijkt alsof ik weer wat controle heb – anderzijds ben ik bereid toe te geven dat ik heel weinig weet, in de hoop dat hij me eindelijk uitlegt hoe hij mij wist te vinden in de Onderwereld terwijl ik stervende was, nadat mijn eigen athame tegen me was gebruikt. Met het tweesnijdende mes sneed Cade Richter mijn hart doormidden in een poging mijn ziel op te eisen.

‘Ik weet dat er een gevecht was. En dat ik heb verloren. Ik hoopte dat jij me de rest kon vertellen.’ Met een strakke blik op zijn profiel probeer ik hem te dwingen zich om te draaien en me aan te kijken, maar lange tijd geeft hij voorkeur aan de muur. ‘Oké,’ zeg ik. ‘Hou het maar geheim. Ik kom er toch wel een keer achter. Maar kun je me dan op z’n minst vertellen of alles goed is met Dace of niet? Want ik neem aan dat iedereen in de Middenwereld gelooft dat ik dood ben nu ik me hier bij jou in de Bovenwereld bevind. Wat betekent dat de Voorspelling niet heeft kunnen uitkomen. Wat ook betekent dat Dace nog leeft en ik hem heb kunnen redden. Tóch?’

Axel perst zijn lippen zo stevig op elkaar dat het me al mijn

zelfbeheersing kost niet zijn schouders vast te grijpen en hem door elkaar te schudden tot hij antwoord geeft. Er verstrijkt tergend veel tijd voor hij eindelijk zegt: 'Ik heb geen geheimen voor je, Daire. Ik zie het nut er gewoon niet van in om het verleden op te rakelen als we ons op het heden moeten richten.'

'Dankzij dat verleden ben ik nu hier!' roep ik uit, meteen met spijt van de hysterische klank van mijn stem. Ik maak me te druk, ik moet me inhouden. Mijn krachten sparen. Deze emotionele uitbarstingen leveren nooit iets positiefs op. 'Hoe lang ben ik hier al?' Ik stel de vraag voorzichtig, alsof ik alleen maar een klein beetje nieuwsgierig ben. Ik heb geprobeerd de dagen bij te houden, maar ik ben in de war. De meeste tijd slaap ik en het licht dat door de gesloten gordijnen wordt gefilterd lijkt nauwelijks te veranderen, waardoor het onmogelijk is na te gaan hoeveel dagen er voorbijgegaan zijn.

'Tijd is hier niet lineair.' Axel haalt zijn schouders op. 'Maar dat wist je al.' Hij tilt een hand op naar mijn borst om zich met belangrijker zaken bezig te houden. 'Mag ik?' Zijn hand hangt onzeker in de lucht, wachtend op toestemming om door te gaan, ook al is dit niet bepaald de eerste keer dat hij dit doet, aangezien hij in zijn eentje voor me zorgt.

Ik druk mijn wang tegen de zachte zijden kussenslopen van het stapeltje donzige kussens dat hij onder mijn hoofd heeft gelegd. Ik schaam me voor de bloes die langs mijn nek omhoogkruipt en mijn wangen kleurt terwijl hij mijn jupon losmaakt zodat de wond zichtbaar is.

'Het geneest netjes.' Voorzichtig volgt hij met een vingertop de ruwe, rimpelende lijn felrode huid die hij met zijn platina naald en spoel gouddraad weer aan elkaar heeft weten te rijgen. Zijn aanraking glijdt door mijn hele wezen, helemaal tot aan het onzichtbare netwerk van littekens dat verborgen ligt onder het oppervlak, waar hij zijn magie heeft toegepast om mijn hart weer tot één geheel te maken.

'Hoe snel kan ik weer terug?' Deze vraag stel ik hem elke keer. En zoals altijd ontwijkt Axel hem. Hij pakt een kleine glazen

pot van het nachtkastje en herhaalt zijn gebruikelijke mantra: 'Nog niet.' Hij verijdert het deksel en legt het op het glazen oppervlak van de tafel naast me. 'Maar binnenkort. Zeer binnenkort.'

Hij doopt een vinger in de lekker ruikende blauwe zalf en wil die net aanbrengen op het litteken als ik zijn pols vastpak en zijn hand wegduw.

'Ik wil niet dat het vervaagt,' zeg ik, bijna buiten adem van de inspanning die het kost om hem tegen te houden. Zijn sceptische blik beantwoord ik door te zeggen: 'Nu ik het weer weet, kan ik het me niet veroorloven ooit te vergeten hoe ik hier terecht ben gekomen.'

Hij mompelt iets. Een of andere oeroude taal die ik niet versta met onduidelijke klinkers en harde medeklinkers. Dan laat hij het potje voor wat het is, trekt mijn japon dicht en zegt met een gelaten zucht: 'Als je denkt aan wraak nemen, adviseer ik je dat uit je hoofd te zetten. Je verlaagt je daarmee tot Cades niveau, doet je eigen gaven teniet en stelt je daardoor met hem gelijk. Wil je dat soms?'

'Ik word niet gemotiveerd door wraak.' Ik bal mijn vuisten, wat me verraadt. 'Het is liefde. Het gaat mij puur om Dace.' Als ik zijn naam zeg, voel ik mijn hart pijnlijk samentrekken. Ik stel me zijn verdriet voor, aangezien hij niet precies weet wat er die avond is gebeurd.

De precieze gebeurtenissen zijn mij ook ontschoten, maar één ding is zeker: ik heb hem gered.

Ik ben gestorven opdat Dace zou leven.

Alleen ben ik niet echt dood.

Al gelooft hij van wel.

'Denk daar ook maar niet te veel over na.' Axel draait me de rug toe en wuift het weg. 'Jij moet beter worden. Daarom ben je hier.' Zijn vingers kammen weer onzeker door zijn haar.

'Is dat de enige reden waarom ik hier ben?' Ik duw me wat meer overeind in de kussens en staar naar zijn rug. Het is een ongemakkelijk onderwerp, maar ik móét het weten.

Waarom heeft hij me gered?

En wat verwacht hij als tegenprestatie?

‘Wat wil je nou eigenlijk weten, Daire?’ Hij draait zich om met een blik zo direct en open dat ik er meteen stil van word. Ik weet niet meer hoe ik mijn brandende vragen moet verwoorden.

Is hij een gestoorde stalker die misbruik maakte van een moment van zwakte om mij mee te nemen? Of is hij echt een barmhartige samaritaan, een Mysticus, zoals hij beweert, die alleen het beste met me voorheeft?

Hij heeft me altijd vriendelijk en respectvol behandeld, maar ergens vermoed ik dat zijn motieven niet helemaal onbaatzuchtig zijn.

Er hangt een zware, ongemakkelijke stilte tussen ons in. Het soort stilte dat me vroeger altijd iets stoms deed zeggen, een dom grapje liet maken. Maar nu niet meer. Ik ben een ander meisje geworden. De nieuwe Daire is geduldig.

Ze is bereid te wachten.

Ze heeft geen andere keus.

Maar als ik Axel naar de deur zie lopen, heb ik er spijt van dat ik zo aandrong. Hij mag niet weggaan. Nog niet. Hij is niet de enige met verborgen bedoelingen.

Ik hijs mezelf omhoog tot ik bijna overeind zit en adem daarbij extra zwaar en knars mijn tanden voor de show. Zoals ik al hoopte, staat hij een ogenblik later weer vlak naast me.

Geduld, denk ik bij mezelf. Je kunt dit best. Het is net als Paloma je heeft geleerd: je moet uitgaan van het resultaat.

‘Forceer het nou niet, Daire.’ Axels vingers grijpen mijn schouders vast en duwen me terug tegen de kussens. ‘De koorts mag dan gezakt zijn, maar dat wil niet zeggen dat je genezen bent.’

Ik knik alsof ik zijn wijsheid en de onweerlegbare waarheid van die woorden nooit zou durven tegenspreken. ‘Ik voel me gewoon rusteloos, denk ik.’ Ik hoop dat ik niet té hard mijn best doe om gefrustreerd te klinken. ‘Ik ben het niet gewend zwak

en aan bed gekluisterd te zijn. Ik ben geen heel goede patiënt.' Ik trek er een schuldbevuste grimas bij. 'Maar als ik deze plek ooit wil kunnen verlaten, dan moet ik mijn kracht weer opbouwen. Hoe langer ik hier lig, hoe meer mijn spieren verslappen. Misschien kan ik een beetje proberen te lopen. Wat denk je ervan?'

Ik houd mijn adem in en kijk hem zo hoopvol mogelijk aan. Ik wil hem overtuigen zonder dat het ingestudeerd lijkt.

Als hij me niet snel genoeg reageert, probeer ik weer overeind te krabbelen, met nog meer grimassen en tandenknarsen, tot ik ademloos en met rood aangelopen wangen tegen het hoofdeinde geleund zit. 'Alsjeblieft,' smeek ik hem. 'Ik moet opstaan en bewegen, een beetje lopen. Maar ik heb je hulp nodig. Ik kan het niet alleen.' Ik dwing mezelf die leugen te slikken, maar er blijft een bittere smaak op mijn tong liggen. 'Toe nou, Axel. Heb je niet beloofd me te genezen en te helpen revalideren? Dat is toch wat je zei?'

Hij fronst zijn wenkbrauwen en zijn lippen tuiten zich afkeurend – ik weet dat ik gewonnen heb. Ik weet dat hij ziet wat ik wil dat hij ziet: mij, bezweet, ademloos en bleek, vol eisen die half verraden wat ik alweer kan.

Ik zuig mijn longen vol lucht, klem mijn vingers rond de zijkant van de matras en probeer mijn benen over de bedrand te zwaaien. Als hij dat ziet, zegt hij: 'Blijkbaar kan ik niets zeggen om je op andere gedachten te brengen.'

'Blijkbaar,' fluister ik en er verschijnt een kleine, stiekeme glimlach als hij een arm rond mijn middel slaat en me overeind helpt tot mijn lichaam stevig tegen het zijne gedrukt is.

Zijn aanraking schenkt me een geruststellende kracht die ik verontrustend vind en die me doet denken aan het moment waarop hij me redde. Hoe hij zijn lippen stevig op de mijne drukte en me weggriste uit de vingers van de dood en me mijn leven teruggaf met een enkele kus.

De vraag is: waarom?

Waarom ik?

En, nog belangrijker: waarom houdt hij me verborgen nu hij me gered heeft?

In al die tijd dat ik hier ben is er nog niemand anders bij me komen kijken. Vaak genoeg spiek ik door twee dunne spleetjes als hij denkt dat ik slaap, en kijk ik hoe hij door de gordijnen naar buiten gluurt en hoe zijn vingers nerveus trillen alsof hij bang is dat iemand hem ziet.

Ik ontken niet dat hij me vol zorg en toewijding behandelt, maar doordat hij mijn vragen liever niet beantwoordt, begin ik te geloven dat zijn motieven lang niet zo puur zijn als hij doet voorkomen. Dat ze minder te maken hebben met zijn morele kompas en meer met het simpele feit dat hij mij, om wat voor reden dan ook, niet wilde verliezen.

Alsof hij er persoonlijk baat bij heeft dat ik blijf leven.

Alsof ik veel meer voor hem betekende dan eigenlijk hoort.

En dat vermoeden maakt me zenuwachtig.

Mijn hart behoort toe aan Dace. Maar als mijn vermoeden rond Axel klopt, dan heeft hij van mijn leven een schuld gemaakt die ik nooit kan aflossen.

‘Denk je dat je een stok kunt manifesteren voor me?’ vraag ik. Ongegeneerd en vol verbijstering staar ik als er meteen een prachtige stok van ivoorsnijwerk in mijn hand verschijnt, ook al heb ik hem zijn magie nu al zo vaak zien gebruiken.

‘Ik hoop dat er geen olifanten gewond zijn geraakt in dit proces?’ Ik pak het handvat vast en test de stevigheid door er met mijn volle gewicht op te leunen.

‘De stok is ontstaan uit de ether, zoals hij daar ook weer in zal opgaan zodra je ermee klaar bent.’ Zijn greep om mijn middel verslapt als hij me wat meer ruimte geeft. Hij blijft dicht in de buurt, klaar om me op te vangen mocht hij denken dat het misgaat. ‘Zo, je staat overeind. Wat ga je nu doen?’ Zijn ogen fonkelen, maar ik begrijp niet waarom.

Is het pret? Trots? Of zou hij me doorhebben – zou hij weten dat ik acteer?

‘Je moet een doel hebben, Daire. Een doel dat je niet kunt

zien, kun je ook niet raken.'

'De deur.' Ik knik naar de grote houten deuren met het gedetailleerde houtsnijwerk alsof ik daar nu pas aan denk. Alsof ik me niet elk moment dat ik wakker ben heb voorgesteld hoe het is om mijn handen ertegenaan te drukken en ze open te duwen, zodat ik vrij ben.

Langzaam schuif ik een voet voor me uit en ik zorg ervoor dat ik mijn gewicht goed verdeel. Het heeft geen zin een extra blessure op te lopen alleen om iets duidelijk te maken. Ik weet dat Axel mijn bewegingen precies spiegelt, als een schaduw. Tot de volgende stap, waarbij mijn knie knikt, mijn benen in protest trillen en hij zijn arm stevig om me heen slaat en me tegen zijn borst drukt.

'Het lukt je nog wel, Daire. Maak je geen zorgen,' zegt hij terwijl ik verslagen zucht en mijn lijf slapper laat worden in overgave als hij me terug op mijn ziekbed legt en de dekens om me heen instopt. 'Het duurt gewoon allemaal wat langer dan je graag zou willen, dat is alles.'

Ik knik gehoorzaam en laat mijn oogleden dichtzakken. Ik doe alsof ik in slaap word gesust door zijn gefluisterde belofte: 'Binnenkort, binnenkort...'

Tot de deur achter hem dichtvalt. Dan spring ik weer uit bed.